

RAISA BOIANGIU

POEME CU DICHISURI

EDITURA POLIDAVA-DEVA
2013

Coperta-Radu Roșianu

Lector-Cristina Bichiș
Tehnoredactare-Cristina Bichiș

Dedicație-nepoților mei

Dintotdeauna am scris :
mai întâi pe nisipul
de pe malul Nistrului,
cu degetele făcute evantai,
apoi trecând Prutul
pe podul de la Ungheni,
privind undele râului separator,
râu nu al indiferenței,
râu prin care vedeam
lumea de dincolo și de dincoace,
unindu-se în ochii mei
și apoi pe tăblițe la Chișinău,
alergând în sănii șugubețe,
chiuind la vale pe patine
și...cântând la pianul
rămas acolo
și apoi în București , în colind
pe străzile întortocheate
și în azilul de măicuțe-mama și eu-
orfane de tați dispăruți în spații
înghețate.
Și cu dorul amorțit de așteptare
și azi și azi
și scrisul pavăză neuitării
și scrisul uimire că mai sunt
și scrisul buricul pământului
de care mă țin să nu pic în hăuri

de cutremure , de tornade , de poluări.
Cimitirele-amfore din care culeg viață
ca să pot scrie în numele vostru
-străbuni ai mei-
Și eu cu voi
curând.

În poezie nu poți să plângi
-lacrima se oprește pe buza ochiului
și-apoi se retrage
speriată de-al său curaj.
În poezie nu poți să plângi,
simțământul doare,
iar
durerea n-are spor pe file-
-e înseamnă fără sânge
și boare, e numai literă,
fără savoarea inimii zburlită,
soră a gândului cu nostalgie
expirat.
De ce plânsul în poezie,
de ce oful și dorul într-o expirare
de rupere de nori? Mai degrabă
cer siniliu, soare resfirat, polen
al infinitului.

Ochiul meu zdrelit își păstrează
umoarea în sacul peticit-depozit!
Poezie-
-unduire ale sfâșierilor
-plâns nu!

Bună seara, fluture
pe lampa scrisului!
nu te-ai prăjit încă,
mai zbori
sau
ești lipit de buza lămpii
și
nu te mai poți desprinde?
Înscrisul tău existență nocturnă
aprinde gazul minții!?
-zbatere cu ecou-
răsfârângerii înspre lumini
ce vor răsări curând.
Fluture pe lampa scrisului
-cât vei mai fi?

-scânteieri priveghind
înserarea-
-cenușa cândva...
când-
-va...?

Înfiorată ea citea
-cu o fervoare sadică,
Înfiorată-
-clipe devorate, ani
cu Idiotul acela arhicunoscut
și În căutarea timpului pierdut,
ori în aiureala acelor ore
colindul unei amețitoare zile-
-colind-
-încălcită în „mă-tu-n-psihoză”
și în câte „Rime de viață și moarte.”
ciopârțită hulpav-senzual
pietruindu-și țesuturi cu tulburi vedenii
-încălecate pe-o șa
Foamete și chiul înfulegând frenezii
-comestibile-

(în taină) de-a valma texte mii.
Ochi și cuget ardoare, reluând
„Crimă și pedeapsă”, „Război și pace”...

-Setilă-țipăt-

-sete!iar?și iar.

Clădiri trupeșe sub valuri periplu

Continuu.

-Mediu nesătul înfulegă-

-pietruită de învârtejirile lui

-epidermă-copertă scorțoasă-

-trup-carte-citindu-se-

și adânc mișcată rrrămâne

sine die, citindu-se, sic!

Întind un gând

într-o fărâmă de creier

și poezia pitită răsare.

Îi iau poamele coapte,

le storc.

Prindeți-i sucul, aromați-vă cu ea,

n-o poluați cu tina zilnică,

doar inefabilul ei rămâne,

nu bâlbâiala numărării banilor,

care nicicând nu ne satisface deplin.

Aruncați lăturile în gropile temporare-

-faceți loc poeziei.
Poate că-n țara de unde vin
se scrie cu stânga,
cu calotele glaciare ale corpului în topire,
dar indiferent cu ce se scrie-
poezia există.
Acum îngurgitez un ceai cu cereale.
După dejun vă voi mai spune
câte ceva despre poezie.
Mai vreți sau ați înghițit destul
și vă e teamă de indigestie?
Stângace fiind vă ofer
înscrișul meu cu stânga.
Țara de unde vin e a
-inimii-
ea e în stânga-nu?!

În preajma mea pieziș-
cu intrări interzise-
-soarele-
grăbit – cu duritate ,
îmi lăcrimează ochii , nu mă lasă să-l văd-
-indiferența lui doare.
Stau în umbra razelor cald înflorite.
Poeziile-s pe rafturi cu haine ponosite.
Acolo-i purgatoriul răstigniților poeți.
Nina Casian – zâmbește tainic într-o rochie
cu franjuri picurânde.

Tânărului Nichita i se mai aude bătaia inimii.
Noroc cu Claudiu Komartin care-a plecat
prin lume și Cărtărescu în Slovenia
și alții drag alint.

Arghezi nu se mai joacă cu Mitzura și
Baruțiu , iar Labiș nu mai mănâncă plângând ,
-inima căprioarei.

săracul Bacovia , fizicul a pierit de tot.
Blaga își plânge dispariția „corolei de minuni
a lumii”

E o poveste tare lungă –de la Văcărești-
care ne-au lăsat „creșterea limbii românești” și
până la Eminescu – cel ce a-nceput să-nvețe că
poezia va muri cândva.

Locuința mea e un depozit de file în dulapuri , în
cămară , în noptiera papucilor...super-plină cu
cărți-

vreau să re-constitui Biblioteca din Alexandria?

Aleg , culeg , rup foi , mă spetesc alergând .

Utilități ale creierului meu.

Oare alte cărți ce spații mai pot ocupa?

-Hei , strigă șoferul de la mașina salubrității ,
când pornim , că nu mai e loc de atâtea
hârtoage !(cărți?!Hm!)

Poeții răstigniți cu haine ponosite
așteaptă re-investirea în soarele bunăvoinței.

Copacii au rădăcina în aer

și de-acolo cresc înspre noi ,
și timpul lor rotunjit ,
ramuri de frunze adună
și coboară arome în tolbă adiind
înspre clădiri involte-
-bazaconii lumești.
Copacii vin înspre noi
cu dar de mătase înverzită , îmbrăcându-ne-
-coloane de zeități ,
împământenindu-se,
cu grai – freamăt – viu ,
cu seva nemuririi furată
din spații fără umbre de om.
Plini cu ambrozie ce ne-mbată
-copacii din cer –
nu pică , nu alunecă , ci vin
armate –mărșăluind – pașnic
murmurând.
-Ei, zei printre noi ,
înviindu-ne
Noi le nimicim deseori înrădăcinarea ,
De ce ?
și copacii învață –
-murirea – de la noi –
- murind.

Hayden îmi umezește
tremuriciul pleoapelor.
Vioara mă frânge –

mă ferfenițează –
-bucăți – bucățele –
cu luciu lăcrimos.

M-adun

învăluită în lumina melodiei –
-harcusele legate inspiră .
În ce triunghi sacralizat stau ,
precum magii vestind pe Mesia
-fără vad – fără chip –
muzica.

Cascada Niagara
repetitiv vălurind
viorile la cina cea de taină
mai cheamă și-un violoncel
presărat cu învârtegușuri
grave , frate venit adaugă
matură nostalgie ,
și totuși , tinerele viori...
își împrăștie scrumul bucuriei
cu scânteieri induse
din Edenul etern luminat.
Eu , acompaniatoarea cânt în mine
și întorc filele zilelor ;
exist.

Și ceea ce rămâne e ...

Muzica.

Mefisto – vals!
și câte alte pagini resfirate.

Cântând ...

„Încă nu a venit sfârșitul.”

D-nei Constanța Buzea , care mi-a dăruit

„Netrăitele II”

Vreau să intru și eu în sufletul
unui poet,
să fiu cu Trăitele și Netrăitele
lui,
să vibrez –asimilez –acea vibrație –
-murmurare,
cascadă de impresii fiind,
s-o respir , s-o descopăr ,
destăinuirile întregindu-mă
pe mine cea avidă de spori,
să inspir avalanșa de simțire
a unui
poet.

Suflul mă face să scrijelesc foile
cu grăbite volute scriptice.
Pixul s-aude pedalând
și cu acel freamăt al corpului meu
devine bogăție împrăștiată pe hârtie-
crește , ca-n fierberea
cu bulbuci.

Poezia trăitelor și netrăitelor
e-n mine ?!

Suflet de poet am căpătat
sau îl aveam dintotdeauna
și acum l-am aflat ?
-Poezie – hoț de spirite –
nu mă omorî –
-ajută-mă să fiu mai deplină ,
dacă tot ai venit la mine !

Sunt aici
cu fâlfâitul cugetului
dimineața,
sunt aici
cu spații încărcate
de zvonul prădător al adevărului
sunt aici
cu izvoarele și roind-
miracole,
sunt aici
cu bunica preoteasa,
iubire perenă,
și mai sunt
cu dorul din poiana lui Iocan,
și mai sunt
cu fala nevăzătorilor scriind,
și mai sunt
c-un gând de așezare , așteptând
deștelenirea.
Sunt aici
și mă mișc cu melcii din preajma mea
băgați în cochilii.
De ce ziduri-zidirea ?
Strig după tinerețe fără bătrânețe
Și aștept să mă nasc !

Un nor de cărți

-nu acidulate , pline de mister ,
-nu monstroase , pline de sevă ,
de jar încins ,
nu poluare – cenușă –
- un nor de cărți –
bucurie învârtejită cu răni discrete ,
fine – elegante răni –
aducătoare de stări benefice
mai degrabă , decât orice tort diplomat.
Un nor de cărți cu mustiri ale fanteziei
încărcate de umori ,
de speranțe fade uneori ,
nu mă lasă să dorm ,
sunt cu mine la ceas târziu ,
cu fibre alunecătoare , cu luciu acaparator –
- chip –fotografie.

Don Quihote pe al său cal costeliv
face semne , bătându-se cu morile de vânt.
Și Dulcineea o fată din popor care i-a
citit dragostea adusă în aeternus și e bine .
Dante în Paradis mă poartă înspre Beatrice .

De iad nu vreau să știu , mai zăbovesc prin
cărți
că e cea mai iubită,,zăbavă – cetitul cărților’’.

Îl simt văr bun pe Shakespeare – de ziua
cărții reînviat , cu iubiri de legendă , cu crime

cu Ofelii înecate . Pe Hamlet îl trădăm
deseori

socotindu-l nebun – frate cu al nostru –

Eminescu –

suntem cu el că , încă de la „Miorița’’ se știe :
românul e născut poet.

Norul de cărți ne așteaptă.

Dacă nu le vom îmbrățișa , va veni o tornadă
și cărțile picând ne vor răni cu greutatea lor
îndurerată.

-Tu , ce faci ? te-ai apucat de citit ?

Numai astfel norul de cărți ve deveni

-lumină –

-în trup și suflet – Sănătate !

Acum îngurgitez un ceai cu cereale.

După dejun vă voi mai spune
câte ceva despre poezie.

Mai vreți sau ați înghițit destul
și vă e teamă de indigestie?

Stângace fiind vă ofer
înscrișul meu cu stânga.

Țara de unde vin e a-
-inimii-

ea e în stânga –nu?

Sunt în fața porții înalte sângerii

Ce m-așteaptă dincolo?

Crengi uscate , gheboșate , fistichii.
(unde-i verdele arborilor seculari?)

Ce m-așteaptă dincolo?

Un ghioc din mâluri-freamăt cu sfiiciune
fiind.

(unde-s arcadele din Acropole?)

Ce m-așteaptă dincolo?
Cu mișcări alandala un cățelandru
viori perorând.
(unde-s cavalerii mesei rotunde?)
Un vâjăit mă-ndeamnă:
ha-i-i---!
E viforul din mine prefigurându-și
ceva vajnic-imperios ,
e gândul curiozității reactivat
sau dincolo-i chiar inima pulsând
într-o eternitate înșelătoare?
Poarta-i rece , solemnă , sângerie.
Ghem labirintic mă destram
Rătăcită---

Cu crini împodobită
pe-o lespede grea –
albul purității săvârșit !
-numai ea –cu ea – numai ea –
în cântul alambicat al strunelor salvare ,
glasul ei mistuit îl auzi ?
Strunele te dor , de dor ,
cu armonii –viețuitoare :
un chiot al frăgezimii în trup ,
tu cu ea – suflu presărat cu himere ,
pomadă a spiritului
încărcat cu dor – durut.

Ea –tămăduitoarea ta ,
priebeind acum în Hades ,
cimitir al gândului ,
înviind în clipe – mărturii.
Glasul ei înregistrat l-ascuți ,
te întregește
și-i dăruiești , nu Recviemul lui
Mozart,
ci încâlceala nefiindului
din Ave Maria...

Poetul – melc
băgat în cochilia sa
a pierit zdrobit
de-o talpă vastă
a unei mașinării de lux
și țipete elegante!
Poetul tânăr , înfășurat în mantia poeziei ,
invizibilă pentru monstrul cu tehnica sa
exemplară.
Ultimul strigăt.
O crâncenă bătălie.

Poetul , cu trupul bucăți , deloc atașabile
și mașina cu tehnica sa impecabilă , trăind.

Poetul învins

la piept c-o carte zburătăcită- în șanț.

Măruntul dor al simțirii învolburate ,

acoperit de frunze moarte ,

aproape de Dor Mărunt...

Ploaia de lacrimi înmoaie carapacea

greu de străbătut a poeziilor.

Poetul pierde singur , învins.

Cartea zace umezită intens ,

cu file risipite.

Dorul mărunt – din căderea în moarte-

-rămâne.

Degete agile , vii , încrezătoare

pot face orice ,

dar mai ales pipăie strunele...

Femeia – lebădă voioasă dansează.

Bărbatul – cu arcușul pe strune baleiază.

Dans și muzică –cu degete încrezătoare ,

o umoare gata de re-vărsare ;

piatra –trup-

înviată.
Frenezie a degetelor nesătule.
Taifasul lor îmbie la destăinuire.
Sunet fără chip le însoțește.
Trup impasibil priveghează.
Vibrație , atingeri –trudă cu plăcere-
averea trudei – deplinătatea –
cântul și dansul – viețuire –
chemare din sputa gândului –
- mișcarea
dans , alunecare ,
cânt , balans pe strune ,
în același barcă purtați
de un Noe – mititel –
dar cu spor , împlinind destine –
-barcă în coșmarul cosmic , fremătând ,
în dans și cânt ,
cu degete agile în mișcare...
-salvați.

Tiramisu

Nu-i prăjitură , nu-i cremă ,
nu-i pișcot , nu-i lapte de pasăre ,
e altceva.-
--Tiramisu-
Un braț așteptat –
să mă așeze la masa fericiților ,

să-mi dăruiască un imn al bucuriei ,
nu bethovenian.

-Tiramisu –

undeva mai aproape de stele ,
c-o jumătate de metru măcar ,
să fiu așa – plutind ,
nu vreau gravitația ,
prea mă apasă în jos ,
și susul i-atât de departe.

- Tiramisu -

fără nimic special ,
doar un sprijin
în ridicarea gândului
mai aproape de adevărul vieții-,
simțit ca atare ,

-Tiramisu-

-Braț al cui ? ajutor așteptat.

Astfel cum să fi ?

Ridică-mă , da ,

asta e :

Tiramisu.

Vă fac cu mâna cu degete răsfirate –

-precum un vânt ușure printre ramuri bogate
pe-o scenă invizibilă , plină de daruri ,
un dans al zâmbetului , al îmbrățișării ,

al suspinului pe umărul norului hoinar .
Sunt pe-o scenă fără granițe ,
într-un dans al degetelor – frunze pure ,
al ochilor , ochi de mare oglindind cerul ,
al gândului sprintar înspre Valea Plângerii
gonind după Iepurele șchiop.
Pot face asta și-n țara soarelui răsare ,
într-un dans al femeilor bărbate
și-n țara furnicuțelor mii , fojgăind
și-n țara străbună într-un sirtachi vijelios
și poate și-n țărișoara care m-a născut ,
visând la dansul prin lume ,
în războaie îndelungate fiind ,
amintiri cu dâre de sânge pe fluviul matern
-aluviuni și prăpăstii.
Dansul meu încă nu și-a încheiat
periplul.
Își așteaptă corolarul pe-o scenă
stabilă ,
chiar în locul ivirii mele în lume ,
un dans cu zâmbet și suspin ,
unde vântul e mai aprig
și oamenii mai aleargă după
Iepurele șchiop al unui clovn
care perorează...

Exist într-un caiet de teză,
acolo trăiesc câteva ore pe zi ,
ani la rând pe-o foaie de caiet .
Îmi întind creierii la soare –
sunt una cu hârtia , constituită
din litere albăstrui.
Sunt una cu împrejurul și
creierii sunt încinși
de căldura soarelui.
Vreau să zbor ca o foaie de hârtie
ruptă dintr-un caiet de teză.
Unde-i valoarea ? În iarba pitită mărunț.
Ploaia a mânjit foaia și
gândul meu plutește la nesfârșit.
Când va osteni oare ? Unde-i conturul ?
În cântecul sprinten al ciocârliei ?
Ce urlat imens e-n pădure.
Mi-au rămas brațele atârinate
de crengi.
Ochii avizi privind infinitatea.
De-acolo vine adevărul
cu marea lui umbră de-ntrebări ?!

Suflet pur –bacovian

Tu ai sensibilitatea
Tu poți să iubești Poezia
Tu ai sufletul atât de pur,
că n-am cum să-l pipăi.

Îl simt.

Nu fugi în tine.

Singuratatea ta nu-i benefică.

Un strop de poezie-botezul tău

prin Bacovia-încearcă.

Ai pornit tiptil, ferindu-te,

parcă ți-e teamă de ea.

Hai s-o citim împreună.

Uite „Lacustră”...

... „Aud materia plângând” ...

Plouă, da, plouă.

Plânsul materiei îți umezește corpul,

un fel de tremur cutremurat

te săgetează. Nu-i săgeata lui Cupidon,

nici trubadurii din vechime nu-s,

nici măcar sonetele lui Shakespeare.

E numai plânsul materiei din fiecare-

-poezia-cu lacul ei...

O adevărată inundare a ființei.

Materia plângând-acest gerunziu te umple,

și-n imensitatea pluvioasă

te lași inundat,

de ploaia cu Plumb a

tristului-ftizic poet.

O citim împreună.

Ploaia își vede de-ale ei.

Și ecoul: „ Aud materia plângând”.

Unde? În noi amândoi,

-materia plânge...

-plânsul ei-
botezul tău întru poezie...

Întâiul apostol Andrei
Tot el și mucenic.
Tot el și cuvios.
Tot el și sfânt.
Nu e prea mult?
Tot el și om-asta da-
întâiul om-pescar de oameni,
dăruit de Isus-divinul-
chemarea divinului în noi-
-pescari de oameni-
Prietenia-aviditatea asocierii întru
omenie.Precaritatea relațiilor
salvată de Fiul-existent
în noi, dăruit de la naștere.
Întâiul ucenic, Andrei
cu fratele lui Petru.
Andrei al nostru
-vajnic apărător al credinței.
De ce credința, de ce crezul,
de ce dorința de a stăpâni aerul
îndumnezeit dimprejur,
de ce respirația umplută
de imensul potolit al istoriei de demult-
-clipa intrată-păstrată în tot-
același dintru început:
Simt și slujitorii lui și El
slujitor al tatălui ceresc.
-și noi ucenici de-o viață,

-de-o clipă trăitori,
De veșnicie bântuiți.
Eternul din noi îl vrea pe Hristos
ca înviere, ca trăire în veci,
ca umilință de a fi-abia așa a fi,
în cântări pe păsări în corul slovei,
cu mișcări de ramuri sevă re-născândă.
Totul naște, totul moare, totul iar re-naște,
acum, în această clipă a veșniciei.
Dacă o prind, sunt.
Asta-i eternitatea, adevărul ei.
Noroc cu auzul, noroc cu privirea,
noroc cu gândirea.
Iată și simțirea
Fulgure cu alb în zare, strălucire
sprintară-mișcare perpetuă
zgomot și furie interpuse.
Pentru o clipă eternitatea prezentă
o păstrăm, o avem,
o dorim-credița din dor
cu avântul inimii,
întâiul apostol Andrei peregrinând
prin sferele din preajmă-fiu-om fiind.
În Patras la Marea Egee
Bățul cu bicele-spânzurat-i-am simțit rănile-
am șiroit lacrimi pentru suferințele lui,
iar călătoria lui în Tracia-o simt și acum!
-spiritul lui-dăruit-viețuiește până azi,
și va dăinui în noi-în veci-amin-

Împrumut pentru clipă
Un soare fără nori
împrumut pentru clipă
un gând-cu tine-n gând-
-plinătate
-rugă-implantată în cer
și totul în inimă
spornică zbatere,
străbătând drum nenumit
suflu-vrere-
fără durere
-gând întâlnindu-se
cu gând
-în spațiul-sferă cuprinzătoare
-efect:
un culoar micuț,
fără jumătățile noastre vii-
-singuri în rugile-cu
Iubire-

către Tine-
-Doamne!

Rugă

Doamne, dă-mi putere
să fiu încă nițel o prelungire de voie bună,
soldat în armata salvării,
salvează-mă, Doamne!
Cer senin, liniști cu soare molcuț,
fără ridurile încrâncenării,
Ieșiri din sferă în spațiul trupului
-voință-
-desprinsă de rugă-spirit,
nu lătrat, grai, nu vânt șuierător,
căldură, nu zăpezi nesfârșite,
trăinicie, nu aluviuni alunecând în văi,
coroniță de cuget, om nu animal
prea ocupat cu rumegatul,

nu buluceala din copite,
cu anecdotele nimicului repede trecător.
Doamne, îndrumă-mă să pot asimila,
nu guița, să pot avea suflu și ochi și inimă
pentru a primi tot ce ai să-mi dai-
-sufletului meu-sălaș, Doamne!

Ne-am strâns mâinile în biserică
sub oblăduirea icoanei Sf. Marii
-făcătoare de minuni-acea Marie
văzută de niște copii undeva în lume,
-Maica pe care-o iubim-
-ne-am strâns mâinile cu Ea-acolo-
priveghindu-ne.
-Ce-ai rugat-o?, m-ai întrebat,
după ce mă închinasem Ei-
în genunchi.
-I-am spus să-mi dea binele
pe care vrea să mi-l dea.
-Numai atât?
-Ce-i pot cere mai mult?
Cred în Ea-în sufletul ei curat, în chipul
ei sanctificat, în plutirea ei înspre cerul
Tatălui-privegheată de îngeri,
heruvimii cântându-i slava,

în plutirea ei cu alai divin
sunt și eu și voi fi cât voi trăi.
Ne-am strâns mâinile în biserică-
eu plecând, tu abia intraseși întru închinare.
Părul tău-ghiocel înflorit în toamnă
zâmbetul tău molcuț, degetele tale ferme,
fără duioșii înmuietoare, credința-cu forța ei
-eliberatoare de tristeți.
Ne-am strâns mâinile noi doi-fără
jumătățile noastre,
nu în plâns-ci în credința unei
revederi-și Maica sfântă priveghindu-ne!
-pe amândoi într-o strângere de mâini-

„Să nu lăsați nicio zi
fără un gând al ei”

(C. Noica)

Drumul crucii

Îl parcurg zilnic.

Patimile Lui sunt și patimile mele.

Zilele de-atunci n-au rămas în urmă.

Drumul Pătimirii

cu sânge pe obraz și coroana de spini.

Cândva ai săvârșit o minune, Doamne

dăruindu-i liniștea soțului meu chinuit

de boală.

De atunci Tu ești

cu mine la Cina cea de taină,

cu apostolii Tăi, trădat de unul dintre ei .

Te iubesc și eu și Te trădez zilnic.
Străbat Drumul crucii.
Mă rog în singurătate.
Durerea e poleită în chipul Tău însângerat
cu acea coroană de spini, pe care o simt.
Grea e crucea pe care o port.
Nu vreau trufia credinței, orgoliul ei.
Nu sunt acolo în Cetatea eternă.
(Unde mormântul e gol.)
Ne-ai dăruit pe Fiul Tău, Doamne,
Ochiul Tău atent ne priveghează.
Și-n prag de Înviere,
 îți mulțumesc
pentru Patimile mele,
 din care sper
să pot ieși curând.

Decojesc un măr
și Dumnezeu e în mine
 -pretutindeni-
 și eu sunt
 cu El.
Și Dumnezeu e al meu
și eu sunt în credința
 Lui-cu El-în mine
 și-n afară
și-n copiii mei născuți
 întru El
și-n nepoții ce-au
 venit în lume
și vor mai veni
prin El-cu El...

și mă uit la mărul decojit
dat mie
și-l înghit
felii-felii,
feliate bucăți de viață
întru Dumnezeu.
Nu-i mărul Evei cu păcat,
e mărul vieții dat mie
-întru iertarea păcatelor
Evelor de azi și dintotdeauna.
Mărul ți-ai reabilitat trădarea,
tu, colaboratorul Evei.
Evele de azi și de oricând
sunt cu tine și-ți îngurgitează
aromele de străvechime,
integrându-se astfel în plămădeala
eternă a lumii-
-dumnezeiești.
Mărul, salvare în trupul
înmiresmat astfel cu credință și evlavie,
-Doamne!

Imaginile-mi țin de cald ?

E primavară în iarnă :
flori dalbe cu naivitatea eternității
se ițesc.

Gânduri se zbuciumă în văzutul
unde scurm

ca o găină în cerdac.

Petale horesc hoinărind.

Închisoarea minții fierbe
și-și toarnă bulbucii

amintiri.
Trecutul zvârle cu trupuri vii :
mama, tata,fratele-
în spații sângerii.
Gloaște –ținta nimeresc
și bombe mânjesc marama aurită
a câmpului.
Zvonuri se adună
cu zdrăngănitul lor barbar
și-mi terorizează trupul-orizantalizat
în nopți reci-
-mărturii.

Vreau să-mi scutur toate dantelăriile
să apar nud pe-un mal de râu
parasită de toți-
acolo-
unde căldura înobilează,
înălțându-mă,
nimic fals, doar aurul bunăvoinței

salvat,
verticalitate , fără urme de poză ,
pe un mal cu pietre alunecoase și urși ursuzi
amurgind,
într-un spațiu al eternei viețuiri
cu valve îmbietoare ale râului risipitor
cuprinzându-mi sfârcurile înfrigurate,
durerea azvârlită în volbura lacrimoasă
a salciei boare.
Săgeata lui Cupidon nu-mi rănească
puritatea integratoare,
nud fiind pe mal
cu freamăt discret
al singurătății bine-făcătoare,
binefacător nud al meu, fiind ,
în așteptarea expirării finale
atotcuprinzătoarelor
înfiorări.

„Nu locuim
într-o țară,
locuim într-o
limbă. Asta și

nimic altceva
înseamnă patria”
(E.M.Cioran-Eseuri)

Țară –Ruptă în bucăți

Deslipire-alipire-doi în unul,
unul separat de altul: siamezi suferind
-ruptura-

Lacrima izbăvirii: împreună.

Iar despărțiți: fugim , gloanțe.

De ce Prutul? De ce Unghenii?

De ce trenurile groazei? De ce Siberia?

Despărțiri : mame , tați , surori , frați.

Morminte absente , lacrima credinței,
inelul nibelungilor , muntele izbăvirii-

-Kogaion-

malul Nistrului , Valea Plângerii,
fugim în florile umilinței , în josnicia nevoinței,

în farul unirii spart,

cuicuri rupte , voia bună sub cnut,

bătăi în suflet cu dezonoarea

-neîmplinirii.

Zilele întunericului , regăsirea unde , când?

Noi-Fugiții revenim la matcă. Da? Nu!

Lacrima despărțirii de tată , de pământ , de țară,

numai limba rămâne : trainică,

-biruitoare-

gândul nostru cu lumini-

prin ea ne nuntim-

-în așteptare – dor- doinind.

Habar n-am

Istoria e povestea învingătorilor , poezia e istoria
învinșilor(Ioan S. Pop)

Ce sunt : grecoaică, cuțovlahă, aromâncă ,
macedoneancă-orice în zona asta.-

Cu străbuni-de acolo venind-din sud.-

Urcând înspre nord, oprindu-se undeva pe la
mijloc,

nici prea sus, nici prea jos, la mijloc de lume,
în lume , la mijloc de Europă, în Europa fiind,
înconjurată de sud și de nord și de celelalte
puncte

cardinale-încarcerată.

Am fugit, n-am fugit. Străbunii au fugit,
n-am fugit.

Sunt acolo în sud, au mai rămas din ei

Eu nu mai sunt acolo, de unde au venit ei, de
unde

au plecat ei și acolo(pe unde ?) s-au oprit. Și eu
n-am

stat acolo, nu m-am oprit. Am fugit !

De bombe, bombele m-au urmat.

De spaima, spaima au venit cu mine.

De vorbe grele-ele mă însoțesc.

Războiul, războaiele și mama și tata și toți ai mei.

Lacrimile și mama și bunica și bunicii și toți ai
mei-

Acolo în Grecia natală? Cu cirezi de oi, cu câinii
paznici

de nădejde? Cu grădinile de măslini-uleiul
vindecător, cu

cerul azuriu în zilele de vară, muntele, gătitul ,
înfloritele,

cu ghirlande-de flori-parfumul portocalilor,
vopsiți în culoarea armoniei, a grâului auriu.
Spațiul acela îl vreau și nu-l vreau, îl iubesc și
nu-l iubesc, mă doare și nu mă doare.
De ce eu să-mi duc aleanul și neîmplinirea ,
fuga și asupra, iubirea și neîubirea ?
Nu ne-au iubit băștinașii. Ne-au gonit cu
disprețul, cu invidia lor. Ne-am avut loc niciunde.
Tot sudul incendiat de raze ucigătoare ne-a ales
să nu mai fim.
Am pribegit, mai pribegim prin lume, prin
asta
de aproape.
Nu ne-am potolit dorul de a fi, de a fi într-un
loc al nostru. Nu averea: peste tot pe
unde am fost, am lăsat-o!
Al nostru a fost și muntele Athos și Polidivos
și brațele Sidoniei și-ale Kasandrei-ne-au pierdut
din nebăgare de seamă.
N-am mai rămas în septembrie să culegem
măslinile . Mama a plecat gonită să mă nască în
altă parte undeva pe-un deal și-o vale de fluviu,
despărțind două țări, într-un capăt de lume
românească,
-greci-aromâni? Români fiind.
Măslinile verzi, dătătoare de viață nu le-am
mai
cules . Pe cele negre nu le-am mai așteptat-în
octombrie
eram departe: urma lunga toamnă a peregrinărilor
noastre: și mămici și bunici și străbunici când am
fost goniți, când n-am mai fost acolo, nu
știu-străbunii

mi-au spus prea puține despre asta.
Poate Casandra cu brațul ei mai la nord ar fi
putut zice –prezice câte ceva, dar n-am mai
întrebat-o.
Kaliteia- cea trează mereu mi-ar putea povesti
de plecări intempestive de turme de oi
transhumante
în plină iarnă ne-mai-așteptând primăvara.
N-am putut pe-atunci la despărțire, când încă
nu eram corp și suflet să le fi adresat salutul meu
Kalimera-pentru dimineți senine, Kalispera
pentru
serile mele înnegurate, Kalinitha: acea noapte
bună a
mea care nu știu când va veni.
Nu mai pot întreba pe nimeni dintre ai mei
buni străbuni:puine?(adică –unde mergi?) și la
final
să le urez: ehfaristos!
Pentru ce mulțumiri? Pentru că mai trăiesc?
Pentru că mă umplu-re-vin deseori la
amintiri-
ale mele, alor mei și asta e un fel de avere ce le-o
datorez. Și dacă vor ceva de la mine de bine ,
să le zic: Oreste, adică „poftim” luați din mine
bucurați-vă și voi că mai suntem.
Pe voi v-au ajutat americanii, pe noi nu.
Voi greci, noi români,
noi romani, voi eleni,
noi vlahi-cuțovlahi,
voi între voi, fără noi-
-nu-i bai.
Ne rugăm la Sf. Dumitru împreună, la

moaștele lui.

Îl admirăm pe Aristotelus-statuie a filosofiei.

Și privind în Salonic la „turnul alb” ne
imaginăm pacea din noi și din voi-în plină criză
ce ne-a lovit și pe unii și pe alții-
nemaținând cont de neamuri-ce ne-avem
sau nu.

Iasu-un ultim salut. De ce ultimul?

Nu v-am luat pâinea. Și noi și voi-săraci.

Noi cotropiți de romani și de turci și noi și
voi-

păstrându-ne identitatea cu greu –fondul nostru
de omenie dacică-tracică-de ce nu? Ei, dacii și
la nord și la sud de Dunăre, păi nu?!

Și noi și voi fii ai lui Poseidon:

Zămisliitorul și Neclintitul, producând dese
furtuni, catastrofe și naufragii.

Ne-am oprit împreună la Portul Sf. Fecioare

Maria: era furtună mare pe-atunci...

Femeile noastre și-ale voastre i-au înnebunit
pe călugării de pe muntele Athos, de atunci nu
mai avem voie să intrăm acolo-dură pedeapsă a
femeilor lumii...

Noi-pedepsite-fără țară...

Grecia mea a cui mai e?

Basarabia mea e a mea?

Unde s-au născut ai mei și acolo și dincolo?

și cu pribeaga-

ascult glasuri în mine:

întrebări nelămurite

fără răspuns.

Dar a cui sunt eu?

Dacii m-au păstrat în zona asta, ei

și apoi, romanii-mi-au dat
rodul latinității.
Munții Orăștiei m-au înfiat.
Și Sarmisegetuza-capitală m-a sărbătorit.
Ceasul meu aici bate
și eu-numărându-i bățile-
în sălașul meu-(chiar al meu?)
Viețuiesc.

16.apr.2011
Lui Valeriu Boboc-tânărul ucis în 7.apr.2009 în
Republica Moldova

Cine sunt eu să-l cânt , să-l pipăi ,
să-l arăt
și totuși:
îl simt falie- din mine –
-tinerețea mea – curaj re-descoperit .
Din darul lui am sorbit.
Din puterea mielului sacrificat
m-am hrănit și eu .
Am căzut de-atâtea ori
și-n genunchi am stat
și-am urlat în mine ne-putința
și-am gândit că ea , putința
va veni cândva.
Și-a venit Bobocul și și-a dăruit
aromele curajului și l-am respirat
pe el-nimicitul-

-cruce în drumul spre re-cunoaştere ,
-pavăză încrederii-
Treaptă.
Nu-l călcaţi în picioare ,
nu-l ucideţi în voi.
Pe Zidul plângerii
figurează şi numele lui.
-Valeriu...

Relieve

x

Ei bine ,da , am locuit pe strada
Soarelui ,
la numărul unu ,
strada Soarelui , cu bunica , mama
şi mătuşile...
Rufele la uscat : pe sârmă .
Hoţii , dispariţii , zdrenţe.
Vâj-vâj : glasuri ,
cântăreaţa de operă , încălzindu-şi vocea.
Pokerul şi banii ! Nema . Plâng , mă rog .
Cui ?

xx

Strada nu mai e a Soarelui ,
e strada generalisimului boxer învingător ,
categorie grea : strada Stalin:
Muşchii , vorbe scrâşnite , plâns la moartea lui.
Un Don Juan al crimelor.

Plăcerea de a omorî.
Învingător . Plâns și de noi prigonii .
Doamne , mari gogomani mai eram !

xxx

Strada Stalin nu mai există.
Acum are un nume banal :
strada Libertății.
Dar Eliberarea totală ,
când va veni?

Unirea provinciilor românești la Alba Iulia

1.dec.1918

În catedrala neamului

Gând și făptuire într-un gând
și miruire a simțirii
în cânt sfânt și coroane de aur
și porți deschise înspre ceruri-
albastrul adânc- etern-
-surprinsă plutire
și îmbrățișările prelaților
cu aplecări și înspre mâinile sfințite
și sunete purificate rugă,
resfirându-se în nesfârșire...
și tu- acolo-cu Mihai Viteazul
cel ce-a ctitorit dintru început Catedrale
și cu Ferdinand și Regina Maria,

imaginea lor descoperită după ani de zile,
după trădări, după batjocură, o nouă față.
Se poate șterge obrazul nostru mânjit?
azi un strigăt-arvună în cer-
Vom fi suflu cutremurat:
suntem cei de-atunci de când istoria
ne-a adus împreună
în glasul unirii,
în cântec și-n credința noastră
de localnici în cer.
Fi-vom de-a pururi
pe pământul nost'
(Dar unde-i Basarabia
de-atunci?)

Nu pot să te pierd
pe tine din mine-
copilărie.
Nu pot să te pierd pe tine
din mine plai stră-bun ,
bun de pus pe rană.
Sunt hămesită de foame după tine,
mi-e dor-durut
copilărie cu plai pierdut.
Zâmbet aveam cu soarele ce mă sărută în zori,
gând aveam cu mâca ce mă sfătuia,
zburând pe-o mătură vrăjită.
Vorbe ale vecinilor care mă strigau aveam:

-Vino,vino să te joci
cu Valea, cu Igor , cu Alexandra , hai!...
Spațiu cât plaiul și deal și prăpăstii aveam-
și cerul locului cu tunete venind
de dincolo de Nistru aveam.
și războiul, întâi pe-o pânză cu imagini,
apoi cu bombe și morți-bunicii mei-
și tata deportatul și câte altele aveam.
Morminte n-am și nici acolo nu-s,
neamul împrăștiat , vânturat,
cai bolunzi nechezând.
Nu-s amazoană să mă pot salva; mă țin cu
inima , cu mușchii , cu vremea re-născută în
mine.

Nu vreau să te pierd copilărie
și mi-e dor, dor de tot ce-a fost.
Noți cu neguri căzute în gânduri.
Rănila din dragoste cu dor sunt balsam?
E rană vitregită rezistând.
Depărtare , nostalgie –
nu fugi de mine , copilărie!
În suflet ești dor-durut
-pe podul de la Rădăuți al lui
Grigore Vieru.

Satul meu pe-un dâmb,
cu Nistrul în vale,
cu bătul Teodor și mâca Stepanida,
cu câinele Dick și teotea.
Maria Vasilievna și Ivan Teodorovici-
unchiul.
și toți vecinii mei-seară bună!

O lacrimă din vița de vie se prelinge
pe obrazul drept.
Ochiul stâng-raționalul le cerne pe toate.
Dor rămas acolo pe dealul
cu râpa din vale și livada cu mere roșii și gălbuie,
cu varza murată pe care-o savuram
la copiii din vecini.
Dar beciul în fața căruia o bombă
i-a ciopârțit pe bunici.
Dor de Nistrul-unde mama m-a salvat
de la înec.
Dor de verișorii mei:
Nastea, Nadejda, Oleg, Igor, Valea...
Dor de frații și de surorile tatei:
Gheorghe, Ivan, Vasea, Antonia, Sonia,
Sterina-deportați ca și tata.
Dor de mama Ana-cu boli fiind
și de tata-Ipatie-dispărutul
și de multe alte imagini păstrate
pe rugul arzător al inimii.
Azi-de ziua știută, bântui satul
cu orbul Gore-profețind războiul
și toate cele ce vor urma...
Dorul e, e, e, e...
cu imagini o mie,
care vor să fie.

La doisprezece ani
citeam (poezii?).
Eram soldatul(modă pe-atunci).
Eram scribul-
-ședeam într-un
sub-
sol,
eram în lumea aceea
pe care n-o știam
și-o notam într-un carnețel:
gânduri,
oftând pe file,
ca un matur-bunicuț.
Urcam într-un castan
și vedeam mulțimea în forfota ei.
Mă retrăgeam într-o grădină
din spatele casei,
privind cerul cu nori schimbători.
Săream coarda legată
de doi salcâmi înfloriți
și eram creangă în balans
înverzind-
-înspre...
-eternul azi.

M-am născut în zbuciumul căruței
pe drumul dintre o felie de glie
și o altă felie.

M-am recules din zvâcnetul
pântecului mamei în boarea din acel zărghit
început
de septembrie ,
în răsuflatul cailor-tropot prin
șanțurile drumului cu zaveră,
prăpădind seninul laptelui matern.
M-am ivit din vânzoleala bombelor ,
incendiu prădător al soldaților îmbrățișând
pământul cu pușca deloc salvatoare-
-sânge-șuier-potopitor vârtej-
-drum nepietruit cu pacea gândului
-trup steag-cu întrebări:
-Mamă, unde și când m-ai născut?
Nașterea în mersul căruței hurducăită,
prin gropi, prin sânge și fum:
tristețea câmpului cu roade neculese,
cu livezi înroșite poame-veștede picând,
mamă chin-dăruindu-mi viață,
netrâmbițată în tumultul drumului,
zgândărirind creierul cu silabele începutului:
-Au, au! Țipăt al mamei și al meu-Au!
-Unde-i locul în care m-ai dat vieții mamă?
te întreb acum când tu nu mai ești,
eu, roadă culeasă din freământul-
-zbucium al drumului văduvit,
cu caili tropotind,
când încolo, când încoace,
mamă, țară a mea, mamă.
Hurduitul căruței vieții mă urmărește
pe un drum fără oprire.
Unde-i pământul natal,
mamă , țară!?

Mama

Pot spune-ora trei-

Și...a trecut.

Pot spune mama –o dată, de două ori,
de mii de ori, dar ea nu trece-e mama-

-pot rosti de câte ori vreau

și-n fiecare zi-mama-

este-și-n clipe condensate clipe-este-

chinul ei de-o viață, văduvia ei de-o viață,

de mai multe vieți,

lacrimile ei de fiecare zi și de mai multe

ori pe zi-lacrimi de mamă-mamă-

cum mai lăcrima.

Și războaiele pe ea și refugiile

și certurile pe ea

-cu vorbe, cu fapte: cumplitele fapte-

e mama-cu răbdarea ei de înger,

cu vorbele ei de înger, cu gânduri de înger,

cu zborul ei

-în moarte zbor de înger pământean,

surprins de cataclisme.

Întegră a plecat c-o bleandă de mașină

-a picat în oceanul nesfârșit al îngerilor

-îngerul meu păzitor-mama,

spun-o dată pentru

viața pe care mi-a dat-o

și mereu-cât-voi fi.

Rebelă în Rebeliune

Război cu mine,
război cu mama
și cu Bucureștiul-
(1941-ianuarie 23)
-șase ani ai mei;
mama mă ia de la grădiniță,
spațiu împânzit cu gloanțe,
dans în infern cu trupuri secerate,
moloz și praf,
vaiete înnebuninde,
zbateri, privire avidă.
Mama-mi acoperă ochii.
Țip. Alerg. Chem glonțul?
Mama cu brațe întinse,
cu răsuflet bolnav
mă strigă.
Gloanțe păcănite, libere bufnind.
Auzul năpădit.
Unde-i mama,
mai e?
În haosul dezlănțuit
sunt glonț alergând la întâmplare...
...care pe care?

Povești de dragoste
povestea porcului(a pieilor lui),
povestea privighetorii(a nașterii
cântului ei măiestru),
povestea lui Tristan(era trist?!) și a Isoldei(aha!)
Siegfried a suferit și Brunhilda și
mai și sau nu mai știu cum e
povestea lor (o pot face-re-face cum vreau eu,
păi nu?!)
Julieta acum are șaisprezece ani,
a mai crescut cu doi de la ființarea ei prin
Shakespeare.
Ofelia n-a murit, poate doar într-o altă
poveste, dedemult-poveste.
Dragostea pâlpaie arzând din nebăgare de
seamă-topește suflete cu otrava de pe buze,
desen, contur, ruguri, linii acvatice vălurind
la umbra teilor în floare,
lumina la apus, raze de dimineață renaște,
vâlva tragediei: iubirea,
angajament solemn, legătură beton,
gâlgâit, destrămare,

nimic nu durează o veșnicie,
doar într-o poveste, da!
povestea porcului: își scoate pieile,
le aruncă și rămâne cu trupul de carne
al unui pământean,
misterul dispăre, îl lași să zboare?

Intrăm în poveste:
cu fete de-împărat, cele trei
sau-una la părinți
și zmei și Luceferi
și demoni, căpcăuni și vampiri
și stele pierind înecate în iubiri
pământene, dac
trăim într-o poveste dură, arzătoare,
fragmentată, învăluitoare
poveste de dragoste,
da!

Beatrice-un înger, chipul ei nedespărțit
de al lui Dante-slujitor al iubirii

nicicând împlinită

în

povestea mea, povestea ta, povestea lor,
da!

-e-

o poveste de dragoste-

da, da , da!

sau nu?

nici așa

nu!?

Câte-mi spui tu cu vorbele tale
mă tapetezi cu ele,
pereții mei se umplu de sevă.
Câte-mi dăruiești tu cu gesturile tale:
mă pictezi ,
precum Dali , plus Picasso
și eu mai capăt un ochi în inimă
și vreo doi în splină
și pot să alerg înspre infernul din mine,
îndurându-l astfel.
Câte-mi dăruiești tu cu buna ta
voință , ducându-mă în spații natale,
unde eu trebuia să rămân.
(Dar mormântul vrerilor pe când?)
și tu îmi mai zici cu acribie netulburată
că pot să fiu unde vreau
cu nebunia din mine și că pot

s-o dau și altora-pomadă, nu pomană.

Ceasul tica-tica, oare câți ani
au trecut de când noi con-vorbim?

Încerc să te re-compun făcutule
din vorbe și mai puțin din carne-trup
sau carnea ta e din cuvinte –îndestulare

și foamea din tine dispare
și din mine iar

În casa trupului meu-tu hrană-
-binefăcător rug.

Nud tânăr

N-ai guler, nici curea cu pietre strălucitoare,
ești-cum te-a născut mama.

Mai porți biruitorul tipăt
la ivirea ta-

le promiteai:

să fii-luptător,

să demonstrezi că ești?

Corpul tău statuar

nu-i afișat în muzeie.

Ești o masă cu nenumărați efebi

Nu fumezi din narghilea,

nici din pipă.

Joci un fel de joc pe internet:

joc de doi, de șase, de opt, de câte câți vrei.

Nud statuar,
prin el te distingi
sau
repeți specia cu același chip
ca-ntr-un film S.F.?
Ai identitate sau numai un număr
care se deduce greu:
Pi.
Câte zecimale ai, pi?
Te înscrii într-o serie?
Nu vrei să te deosebești de ceilalți?
Nudul tău de tânăr să-ți aibă
culorile lui-cu ADN-ul aparte-
-tu, unicul.
De ce vrei să fii așisderea?
Cine te-a modelat? Și ce substanțe
a introdus în tine, nudule tânăr?
În afară de Pi-cel cu multe zecimale,
ce nume mai porți?
Somnorici, pierde vară, aventurier
sau poate-Strălucitul? hm! verde crud!
Aha, crud, da!
Nud al statuilor tinere
care se sfarmă la viforele dimprejur?!
De asta ai apărut? și de asta,
dar-
unicul din tine
și statuile asemănătoare,
cum se împacă?
Dualitatea-i benefică?
De ce nu statuie ție-identificabilă.
Radu, Andrei, Bujor, Ghiocel, Lucian-
Eduard, Grigore și câți alții

cu nudul vostru de tineri-
-creație-simțire-înviind spațiul-
-nuduri tinere unduiri-vizibile-
cu goliciunea autenticului
fără emfază: Voi!

Tu fiind
inoculezi în mine
bucuria,
tu fiind
mă faci să simt că sunt

femeie,
tu fiind
îmi insufli fulgurile târzii
ale iubirii,
tu fiind
brad cu coroană argintată
mă faci să cred că-s umbra
ramurilor tale
tu fiind
spirit în expansiune
mă încarci cu freamătul tău
de departe venind,
și fără să știi
iubirea rodește...

E iubirea aceea care vine,
prea târziu vine.
Pare că-i aici cu mine,

dar absența doare.
Durerea între chin și alean,
între ce-a fost și ce va fi.
Glasul lui în spațiul
gândului meu nu-l aflu.
N-am nici măcar un papagal
care să-mi repete vorbele lui.
N-am nici o undă de viscol
să-mi poarte dorul.
N-am nici un brad pe care
să-l împodobesc cu becurile speranței.
Arderi rănesc, precum aria calomniei.
Calm daimonian-extragere
din surse pure-izvoare pomadă,
gând zgârie pereții minții:
n-am fir direct cu el.
Simțiri paspoalate-relicve
din alte iubiri.
Vibrări înspre ceva-cineva.
Șiroire sprintară cu nostalgice
învăluiri...iubire.

Tu-ninsul
mă ningi de dimineață

cu glasul tău.(la Romtelecom)
Sunt- ninsă din cap până-n picioare
și ochi-mi ninși de imaginea
de peste cortina tartinată-caldă-
-fără nepăsarea păguboasă.
Tu-ninsul mă învălui cu veștile tale,
ești vizitatorul dimineților cu spor
-acea micuță pilulă de bucurie
pentru inimă, grai și minte,
pentru transparența ferestrei prin care
văd-
-întâia ninsoare
-tinerețea ninsorii așezată bine
-ce bloc roz cu albe patale-
Nu număr nimic-totul e mister-
zis și de fizicianul acela țintuit de la
-brâu în jos
-că femeia e mister și tu zici că
bărbatul e pasiv și femeia e cea care...
eh, telefonul meu-Romtelecom-
-e bătrân , săracul,
devine tăcut și eu cu el la ureche
îți transmit gânduri de bine.
Singurătate ninsă
risipindu-se.
Întâia ninsoare mă-nvăluie
-cu plăceri calde de vin fiert.
Tu zici:
Mai scrii,
Ce mai scrii?
Scrie.
Eu zic:
Mai scriu,

ce mai scriu?
Scriu.
Tu zici:
Eu cânt,
exersez la vioară,
cânt.
Eu zic:
exersează, cântă.
Eu îmi scriu mie,
tu îți cânti ție,
-Leagăn ființei-
Te sprijini de-un arcuș,
mă sprijin de-un pix,
care-i mai trainic? Care-i mai vajnic?
Noi conversăm:
romtelecomul-fie!
Mobilul tău nu zace:
pe el te sună fiul,
asta ți-a lăsat ea-dispăruta.
Fiul acum e numai al tău
și nepoțtii,
ehe! ești bogat:
avere cu viața.
Mai ieri erai surescitat:
citiseși o carte cu naziști,
câte morți te vizitau.
N-am vrut să aud asta,
eu-care am trecut cu tata,
cu alții prin atâtea.
Duc crucea mea cu mine,
tu duci crucea ta.
Dacă am schimba crucile,
cum ne-ar fi ?

Dacă le-am apropia
până vor fi una,
ce va fi?
Primii fulgi își înscriu
vrerile prin părul nostru.
Intră iarna în noi?
și nici o cruce nu s-a mișcat
de la locul ei
Fiecare cu crucea lui:
tu cânti la vioară,
eu scriu poeme.
...tu...
cânti...
eu...
scriu...

Con-vorbire telefonică

-Ce faci, băiete, cucuiete,
te-ai născut?

Ai opt ani, dacă ștergi zeroul.

Cum ți se pare,
vrei să-ncerci povestea asta?

Mai ieri aveai trei ani:
te jucai cu păpuși
și c-o vioară
cu arcuș de paie.

Ai căzut din scrânciob,
știi, te văd,
aveai un cucui atâtica.

Acum arăt cât,
însă tu nu mă vezi prin telefon,
dar știi că atâta-i adevărul,
dacă nu al tău, al meu.

Salutare, băiete,
și oprește-te!

Asta-i granița. Adastă un pic
mai mult și pe urmă
lipa-lipa mai departe,
înspre capătul de coridor
încă sigilat.

Fii acum acel unicul bucurie ție
că pe urmă vezi tu ce faci!!

Iubirile mele-
-iubiri-
-arzătoare, insolite,
-bătălii arvunte
-cu tristeți zaharisite-
-minuni-în porturi-fără nave de
război-
lumini abia ivite
încate în fiorduri-
zgârâind epiderma de copil răzgâiat,
frecându-și turul de podelele pietruite
-undeva în spațiul nenumit
cu cerul tatălui-născut și dispărut,
al mamei doborâtă de botul unui vehicul,
al fratelui pierdut în imensitatea
incendiară, zgomotoasă a războiului-
-câte războaie le-am trăit și eu
războiul ca un vulcan cu răsufl
odios, eu-adăstând cu lecturi și scrieri
trăitoare pe meleagurile mele sufletești-
-trup și suflet iubind-
numai așa astupate găurile negre
acaparatoare-fugind constant înspre
gâlgâirea salvatoare a inspirației-
-cu clipe clipocind-

-iubiri...

Dansezi cu mine,
acea unduire de unde vine?
Vine, nu se mai oprește,
zic ca filozofii:
clipă mai stai.
Dansez cu tine.
Tu nu ești cu mine
sau ești, dar altfel
-particulă a fanteziei mele,
mai prezent așa decât corp,
felie de carne vie.
Suflul tău-îmbrățișare,
acel declic se petrece în mine?
durează.
Dansul meu nu-i mișcare
Bearcă- învăluire
-tainică împletire.
Dansez.

În corpul meu mustirea
toamnei trepidează.

Mă bântuie iar iubirea:

strig în mine
mă zbat pe uscat
și intru în ape înspumate
să mă vindec.

Simțăminte, drum liber-călătoresc
cu paiete lucind: în vâlvoarea gândului

-mă bântuie iar iubirea
fiori sihaștri au fața dorului
-chin-

-masă inertă-învie

Trag la galeria iubirii(în lanțuri?)
și plutesc în spuma turbure-dogoritoare.

-adânci configurații subtile-
Cu mângâieri inspinat iubirea-

-gladiator-mă brutalizează.
Tăvălug al tornadelor-
-iubirea!

Batista pe care mi-ai dăruit-o
o păstrez și acum,
o, tu, Othello al meu,
nu te-am trădat niciodată.
Mai presus de toate era iubirea.
Ai simțit în zborul libelulei
-un fel de atingeri: eram eu.
Ai simțit splendoarea ierbii,
ridicându-te cu rouă purificatoare,
eram eu.
Am-păstrat-trup curat
-blând zâmbet
și batista fluturând.
Tornadele încearcă să mi-o zmulgă
și norul de cenușă și cutremurul.

Dar eu încă
port iubirea pe batista însângerată.
Tu, Othello al meu-
la câte încercări m-ai supus
dar nu te-am trădat nicicând.
Țipătul ambulanței-chemare-
-răsunet.
Finalul fi-va cu batista-ta-
dăruită mie.
„dispărutule”-
Trădările n-au cărări
în carnea mea.

Ce frumusețe e pe dinăuntru la tine
te simt numai auzindu-te!
Ce frumusețe e pe dinăuntru la tine,
te pipăi(virtual), te mângâi(iluzie optică),
te gândesc(ce minte cu imagini).
De ce cu mine tu, de ce acum?
Nu-ți vreau forma patrupedică,
(doar ești biped),
nu-ți vreau nici bunurile tale, omule,
ci
numai umbra ta

pe zidul înserării mele,
ci
numai glasul tău
de departe venind,
rostindu-mi cu aplomb curgător
numele-Rad-mira-nume
din lumi părelnice,
nimic aproape, doar depărtarea
înviindu-te
cu explozii arămii-
-târzii!
Frumusețea ta pe dinăuntru
bântuie și înlăuntrul meu-
-absorbindu-mă!

Brațul tău ocrotitor
pe marginea canapelei,
atât de aproape
de epiderma mea
tremurătoare.
Brațul tău lejer întins
pe marginea canapelei,
o posibilă înstăpânire a mea,

fără molestarea purității.
Brațul tău pașnic, ispititor,
potolind zbuciumul meu,
gata să se reverse,
bucuros zbucium.
Brațul tău licărire înviorătoare,
sub oblăduirea fanteziei,
fără izbucnirea magmei iubirii
ieșită din întâmplare în cale.
Șed în vecinătatea brațului tău,
atât de aproape, întâlnindu-se
cu suflul meu.
Îmbrățișarea ar vătăma
gâlgâirile iubirii revărsându-le
în scursuri pieritoare?!
Pieritoare? Oare???

Ursul meu de dincolo
mi-a trimis un emisar tânăr.
M-am îndrăgostit, am vibrat,
dar...n-am finalizat-
-dăruirea nu!

Ursul meu de dincolo
mi-a mai trimis un emisar vârstnic,
cu spirit viu, bine mobilat.
m-am îndrăgostit , dar n-am finalizat-
-dăruirea nu!

Vrerile ursului meu de dincolo
mă încălzesc,

dar,

mi-e destul atât?

-dăruirea-nu mai poate fi-

-unica dăruirea a fost a lui?

Rănile inimii ar vrea tămăduirea,

dar...

locutus taceo i

(isprăvind de vorbit tac.)

Nunc spectatores plaudite!

(Acum spectatori aplaudați!)

X

De ziua ursului sunt tot

cu ursul meu ! aici.

(se pare?!)

Nu muri, te rog eu,
nu muri în mine,
nu muri în tine,
nu muri!
Fii încă, fii și încă mai
fii!
c-ai fost și ești,
acum când toate mor
și toate înviază, fii!
mai viu ca niciodată!
Cu toate minusurile geruite-imense clăi,
ești și mai ești
și vei fi încă, pe colina caldă vijelie
a gândurilor mele,
înconjurate de nimbul
vrerilor,
în iarna
viețuirii noastre,
nu numai în mine, nu muri...
„tremur...deasupra unei
flăcări calde.”

Singurătatea mea

face o gaură în
singurătatea ta
și o umple , o face mai densă ,
mai vizibilă.
Singurătatea mea nedeclarată
ție
este numai a mea
De ce s-o fac publică ?
Tu – publicul meu singur ,
tot singur ,
precum eu ?
Destăinuindu-mă ție
ce-aș câștiga :
un oftat în plus , un apus sângeriu-vizibil ,
un fagure de miere stors ,
un gol butoi de speranțe , câteva rămase
pe margini , le mai las acolo.
Să declar , ce ? că mă am pe mine ,
uneori nici atât ,
că te știu pe tine , uneori nici asta
nu e sigur.
A dori ceva întru cineva ,
dar acel cineva nu poate suplini ceva ,
iar dedublarea mea n-aduce sporul
în ființă.
Ideea de singurătate
plutește între noi !...

Ochii tăi mă privesc

Am început și eu să-i văd pe-ai tăi.

Când s-a întâmplat minunea asta?
Nu te știam. Treceam pe lângă tine,
fără a te re-cunoaște.

M-ai oprit și mi-ai zis:

-Nu mă mai știți?

-Cum să nu, dar cu șăpçuța asta...
De atunci căutam să te văd în mine,
să te recunosc.

Dar...

M-ai privit acolo, la porțile cetății.
Nu aveai armură, nu te băteai cu nimeni
demonstrativ.

Nu erai actor.

Mă priveai și-ți pipăiam albumele:
veneau din lumea ta bogată.

Tu erai Stan Pășitul și Nastratin Hogeia,
eu eram soacra, nu cu trei nurori,
numai cu una.

Tu erai, eh, sperai să fii:

Făt Frumosul din lacrimi eminesciene,
cam trecut nițel,

dar...

Mi-ai demonstrat culorile de pe tine asortate:
erai un fel de vânător, pescar, fumător
cu zeci de pipe-fiecare cu povestea ei
și povestea, marea poveste a felurilor de mâncare,
mai ales ciuperci neotrăvitoare.

Una te speria nițel,

dar...

tu, căutătorul de ciuperci-albe minuni,

prin pădurea ta de vise
le urmăreai
și...

Le știi, ziceai, nu mă pot păcăli, umili.
Le stăpânesc de mic, colindând prin păduri,
le-am cules, le-am făcut-prefăcut
în rețete personale.

Ciupercile înmuiate, fasonate, tăiate,
păpate cu arome, eh! Aromele pe care le știi.
-Trebuie să ai talentul acesta, nu orcine
poate avea un asemenea talent!
Aromele te înconjoară, te visează, te duc
în lumea lor,
parfumul lumii.

Până și pipele se gudură: una pentru
dimineți leneșe, alta pentru pași alene
printre flori inundate de ierburi primăvăratice,
pipele tale nenumărate...

Ciupercuțele vii, neotrăvitoare...
și fumul... fără fumuri,
adiind în preajma ta,
învăluindu-te cu magia lui.
Privesc în ochii tăi.

Am început să te re-cunosc.

Nu mai ești străinul.

Și totuși, cel pe care l-am întâlnit
în Kaufland mai ieri
și...

m-ai salutat de la distanță grăbit,
tu erai?

Nepot al meu

-asta-i săptămâna mare pentru mama ta
care se pregătea să te nască.

Tu te grăbeai să ieși, rupeai
totul în jur, erai aprig combatant,
era voința, fără plusul conștiinței-
te mâna: să ieși degrabă, de parcă altfel
minunea nașterii nu se putea înfăptui.

Și a ieșit:

cam greu și lunguț-of mamă-
mamă!

cu-n țipăt eliberator

de voință încrâncenată, fără lacrimi deocamdată-
-goluțul mamei să-l învelească nu numai
c-o frunză, să-l îmbrace ca pe un împărat
ieșit din mama Elena, Constantinul care va
domni peste vrerile ei și va fi voinic,
precum bunicul,
-iar frontul fără arme va fi familia-
-numai cu jarul inimii.

Nepot al meu născut în vremuri vitrege.

Când n-au fost ele așa?

dar pavăză încrederea
și clipele sunt ale tale.

Trăiește cu vigoare, precum ai ieșit.

Voința de a fi se împlinește și în săptămâna

Patimilor
și la
Înviere.
Culcușul ocrotitor-părăsit.
Tu transferat în vijelia
atotcuprinzătoare a vieții .
Bătălia ta continuă...

N-am cum să fiu Preotul
nici măcar preoteasa.
Bunicul din partea mamei
-slujitor al Bisericii
și străbunicul așîșderea
mă priveghează.
Mă rog cu Tatăl nostru
Carele ești în ceruri
și cu maica Domnului
cu pruncul Isus-în brațe-
mă rog la icoana tapetată cu aur
adusă din refugiile mele, de mama,
fără tata-deportatul siberian.
Tată-al meu –care ești în cugetul meu
nu te-am avut în preajmă
decât șase ani, dar te-am purtat cu mine
în pribegie,
pentru a fi pavăză întru neuitare.
În Biserică, tu, erai în jilț așezat,
acolo mama te-a văzut întâia oară
și în refugiile noastre te-a purtat cu ea
și poate și mai departe în moarte.

Ai fost mirele ei, singurul.
I-am zis nepotului meu-cel de
paisprezece ani: Du-te la biserică
și roagă-te și te împărtășește.
Acolo am văzut o fătucă, rozalie
c-o fundă până la glezne, legându-i coama
părului presărată cu raze de lumină, de sus
venind.
Ședea cu palmele împreunate a rugă.
Părea un înger care ridicându-și
privirea, ceva se lumina și-n spațiu-
era lumina neîntinării.
Du-te, nepot al meu-la biserică-așa mai
află cine ești că fără credința care te vindecă
și te înalță nu se poate celebra viața.
Nepotule de preot, de străbunic asemenea,
de bunici preotese, eu nu-s asta,
dar tu ai putea sluji Dumnezeuului
din noi toți-
-Preot sau nu!
Tu te poți clădi din Domnul.
Vorbele-s de prisos.
Doar ruga, doar ea.
Tu poți, ceea ce eu nu pot fi:
Preotul familiei noastre...
ducând darurile străbunilor
mai departe,
tu, Preot sau nu!

Elevul gonit
și rătăcit
(se destăinuiește)
Din dragoste pentru voi
m-am întors în locul prigonirii mele.
Ați aruncat cu pietre în neștiința mea.
M-ați împrejmuțit cu vorbe grele pentru
turbulența mea.
Am fugit în lume,
dar din dragoste pentru voi
m-am întors.
Ce curaj. De neiertat?
Eu sunt același al vostru elev
nesăbuit,
obraznicuț,
cam leneș,

chiulangiu-
cu jocuri-alea pe care nu le iubiți-
de pe internet,
cu prietenii puține, dar durabile.
Sunt greu de suportat
și de părinții mei-educatori.
Și grija lor că nu-s cum ar vrea.
Dar eu ăsta sunt și vă iubesc.
Salut în dumneavoastră știința, echilibrul,
politețea(pe care-o am, dar...)
Dragostea mea pentru voi
nu mi-o poate nimeni contesta
că altfel de ce m-aș fi întors aici,
în locul prigonirii mele?
Sunt tot eu, acela, cu defecte o mie,
dar care vă iubește mai mult,
aflând ce-am pierdut prin
peregrinările mele.
M-ați re-primit!
Nu-i o scrisoare de adio,
e una care ne adună iar-
împreună, de nedezlegat.
Eu, ne-legiuitul și dumneavoastră-
-legiuitorii.
Sper că asta-i calea cea bună.
Am revenit și orice-ar fi
nu mai plec!
(Aștept o sămânță de dragoste!)
Al dv. Elev, rătăcit nișel,
Antonel-din clasa a-X-a.

Sunt adolescenta care-am fost.
Sunt copilița cu oase în relief-
statuie-
Refuz sărutul, implantarea sexului.
Visez la iubiri volatile,
cuceriri în dans, plăcerea vorbei,
ca o pasăre care prin ciripire
se multiplică...

Văd unirea de cioculețe: găl, găl,
văd aripi care fulguie trepidând.
Nu pot a fi cu-a face ceva, a...
Nici șederea în amfora vieții,
nici gâdiliciul măcar.
Doar foamea de tine neîmplinită.
Așa se atinge eternul feminin. Etern?
Statuie a corpului, vibrație totuși.
Cârnuri absente.
Căldura din spațiu atrasă.
Pârjol, vâjâială, cutremur.
Haiti, Chile și câte altele
și chipuri crispate plecate în moarte.
Picturi-fotografii-idei
și viața tot mai în van
...pustiindu-se.
Doar oasele adolescenței
care-am fost rămân...
Unde? Când fi-va?!

(Portret de adolescent)

Nu era decât un adolescent
și avea mustață-
abia vizibilă, ca a ciobănașului din „Miorița”

Avea zâmbet cu coșuri
zâmbet cu dinți încălecați
Promitea ceva: o gingășie nesperată,
o blândețe derutantă, o incertitudine,
a fi sau a nu fi-adolescent-
-pasiunea se simțea în pielea lui
iritată, în gesturile lui bruște-împingea
ușa și rămânea mirat în prag.
Mirările lui, fără finalitate,
ca o trezire din vis.
Ferestre tresăreau curentul stârnit
de trupul vijelios alergând.
„Stai puțin”.
„Mai sedzi puțin” –Vrei să zici?!
Se așeza ca sub o criptă, așteptând revelații,
să-i cadă o boltă cu tot cu stele în brațe?!
Privea neliniștit în sus, chiar și-n încăpere,
-un gest reflex.
„Ți-e teamă de ceva?”
„O, nu !?”
-se rușina, privindu-și degetele cu unghii
roase, mustind de sânge viu,-
-dureros de viu:
-adolescentul-

Seniorii în vacanță

înotând înspre liman
ape tulburi însoțindu-i
din zori până-n noapte
și-n somn uneori.

Transpirație. Tremurici din ochiul pineal.

-Incertitudini-

Nu-s destule hibețe timpului?

Vrei mătasea mângâietoare din lungul
parcurs al drumului?

Câte sacrificii. Drum nemarcat.

Seniori în vacanță circulând.

Radioul tace. Priza lui e ocupată de radiatorul
mâncător de kilowați.

Inima pribegeste. Timpul o așteaptă să revină.

Gândul poposește pe harta timpului
un safari vrea să-l acopere mângâios.

Tu ce vrei de fapt să mai aduni
dimprejurul tău?

Tristețea radioului stins

și veștile curg iar.

În frig suflul cutremurat.

Ape tulburi fără zăgaz.

Mătasea alunecătoare a nădăjduirii
plutește în derivă.

Vom trăi, vom munci,
Unchiule Vanea,
ne vom iubi pătimirile,
le vom îndura,
bucuriile nu-s leagăn
suferinței,
doar suferința e leagăn
bucuriei-
fără ea n-am fi,
unchiule Vanea,
eu-o nepoată-care iubind-
n-am primit iubire,
eu-o nepoată care scriind,
n-am aflat gustul îmbătător
al gloriei.
(și ce dacă?)
Acum-aici-celebrăm singurătățile
noastre, voia noastră de-a sluji-
de-a îndura-
Unchiule Vanea.
Nimicitorul-învingându-ne cerbicia-
-va rămâne de-a pururi
-și noi, amintire-
cu El.
Vom trăi, unchiule Vanea, vom trudi-
în neodihna noastră-se suferă.
-da!-

El ar fi vrut

încoronarea

finalul

încoronează opera
dragostei

dar

slăbiciune numele tău e
bărbat

vrerea se conjugă cu

ne-puterea

retragerea în ape

mocirloase

extazul-nema-

nostalgie-fuse și

se duse...

ce rege e el

singurul

-regina lui-apusă

gând tapetat

dar înghițit cu slujire în timp-palid

re-înviat-

un surâs, nu al Giocondei

și-o luminiță

nu felinarul neînfricării

lui Aladin.

El, înătătorul în ape mici încet-încet

-se scufundă-

Citim-colege de trudă și alean.

Corectăm... lucrări.

Sunet tânguios în mine:
o lacrimă, de unde vine?

-Nu te speria, a zis Ticu,
Mamaie a avut un accident.

Ploită pe obraz.

Gândul mamei la mine înainte de...

O muscă mă bâzâie.

Un țipăt trăsnește spațiul,
un pantof în stradă,
o pată purpurie...

Salvarea cu urlete. Isterie.

Gândul în așteptare un tropot.

Golul așteptării. Mama mai e?

Final de meci. Bubuieli în plita încinsă
a inimii.

Învingătorul nu ia nimic.

Învinsul rămâne.

O mamă pleacă.

Alta mai stă.

„Nu plânge, citește ‘nainte.’”

Corectez lucrări.

Viața se mai poate corecta?

Dacă nu eram cu voi

-tăceam-

-și atât.

Puteam să fiu în locuri

mizere,

să-mi învălui corpul

în coji de nuiele,

să fiu vândută în târg

unui prinț belicos,

să fiu o libelulă sfrijită,

suflată de vânt, jefuită.

XX

Simțirea din mine

-e-

Labirintica plimbare a cuvintelor

-e-

în zbânțuiala lor perpetuă.

Dacă nu eram cu voi

tăceam,

dar fiind împreună

vă zic vorbe-vorbe-vorbe

feliuțe de idei adunate

din mansarda gândului
cu stâlpi trainici-
-trăitori-
-vestețirea nu e.
Din simțirea voastră
culeg-înverzire-zilnic.

Pipăi spațiul cu zâmbetul

Secvența I

Lumea mea e o lume pipăibilă
cu privirea , cu buricele degetelor ,
cu pieptul doritor , cu picioarele
mărșăluind pe mapamond ,
coala , în parcul de vis a vis.

Pipăi conturul ochilor și fruntea
și nasul îl încercuiesc și buzele palid arcuite.

Oglinda mă pipăie și ea .

-Tu , dragă , ai început să m-arăți cu șanțuri.

Tu știi să minți?

Pipăi obrazul , îl ciupesc , mă joc cu el.

Oasele mele nu știu ce fac , mușchișorii cam
dispar , unde se duc?

Dar sângele îl pot pipăi? Îl simt cum
tresare în corp : inimă de putregai , precum
al unui plop din apropiere , pe care-l pipăi
cu brațele – brățară argheziană .

Eu îi dau eșecurile mele , el îmi dă seva
speranței în fiecă primăvară .

Pipăi interiorul unui butoi cu cepuri .

Al lui Diogene? E interesant de trăit acolo
(fără cepuri) să intri și să ieși când vrei .
Pipăi spațiul și încă zâmbesc.

Secvența II

Azi noapte-n vis o umbră mă-nsoțea prin clasele
pe unde-am fost cândva . Și sălile erau la fel și
tovarășii mei de studiu erau acolo , tăcuți ,
indiferenți.

Mă gândeam la o cifră mai mică a anilor mei
și zâmbeam.

-Doamna profesoară , ce mai faceți ? zicea unul ,
vă gândiți la tinerețea dumneavoastră , așa-i?

Zâmbeam...Nu-mi întrerup zâmbetul ,
mă trezesc cu el pe față și mă minimez :
nicio diferență între vis și realitate ,
doar anii , anii mei mai mulți.

Îmi pipăi zâmbetul – povară , însoțitor de-o viață

Îmi pipăi obrazul vesel înălțat ,
cu pecetea pe care i-o pune zâmbetul ,
exercițiu benefic al pipăirii.

Pipăi spațiul cu zâmbetul ,
care se lipește de lucruri și le dă Viață-
mişcare , îndelungă lucrare-
-zâmbetul-

Zâmbetul

I-am întâlnit la trei ani
urcată pe pervazul ferestrei
unde mă vânturam
chiuind.

Niște ochi de raze zglobulii
îmi pipăiau epiderma cu-n zâmbet.

M-am aplecat să-l salut-
așa un zâmbet
că-mi venea să zbor.

Noroc cu mama care...

m-a oprit!

Același zâmbet (sau un altul?)

I-am întâlnit pe-o șină de cale ferată
dintr-un vagon de vite cu ferestre zăbrelete

cu bare de oțel de care mă țineam
urcată pe baloturi-
-șase ani aveam
-ce vezi? zicea mama
-zâmbetul! i-am răspuns.
Câmpul cu plete alburii și păsări înghețate
pe stâlpi de telegraf dispăreau...
și acum a răsărit iar
în prag de amurg-
-zâmbetul-
aducând cu el-dor și taină
în plete argintii-
zâmbet-renăscut din timpul
unui copil-urcat pe pervazul ferestrei
căreia eterna mamă-îi strigă grijulie:
-Vezi să nu cazii!!

Un bob de mazăre eram

Aveam și tată
sau nu-l aveam?
Ședeam cu câinele Rex
și...nu era al meu.
Mama în grădina aceea
mă ținea în brațele-păstăi-
tremurând.

Și eram verde-trup și
creșteam la întretăierea
anotimpurilor-între primăvară
și vară-
Roua pleoapelor-frunze
era aceeași cu a mamei
Acum se oprește
la marginea gândului
și nu-mi dă pace
eliberatoare.
Sunt același bob de mazăre
sau un altul?
Singur la ce pot sluji?

O porumbiță pe balcon-clocește...
și eu clocesc

niște vreri...
Mașinile vâj-fâș-
-graba-strică treaba.
Porumbița își tresare genele,
dar nu fuge.
Vița îi ține umbră.
Soarele o înconjoară prevenitor.
Un câine: ham! nu foarte convins
Ham, ham!
Guguștiucii își dreg glasurile.
Porumbița-și priveghează ouăle
în așteptare.
Va naște pui vii!?
Eu încerc să zămislesc
poeme trăitoare.
Vor dăinui?

Sunt pe Mezzo

Și-mi imaginez că tu ești acolo
și tu chiar cânti, dar la tine acasă.

O faci zilnic și ți-e ciudă
când trebuie să-ți gătești, singurelule!

Oh, vioara zeița ta,
descoperită târziu, domesticită prin
repetate încercări zilnice,
cu degetele tale, mângâiere pe coarde
într-un decor domestic, arcușul alergând,
pianista dispărută.

Cântul ei l-a luat cu sine,
degetele ei nu-s în palma ta,
tu singur cu vioara, ea cu pletele ei,
ierburi primăvăratice-pierită;
pianul se vaită scrâșnind.

În sunetul viorii tale e și ea.
menestrelul fără pereche!

Sunt o persoană fără adăpost
am corpul dezvelit
și
gânduri împrăștiate
prin cotloanele lumii.
Sunt o persoană fără adăpost:
oricine poate citi în mine
și se poate înfrupta din privirile mele.
Sunt o persoană fără adăpost:
lumea mă vede și mă poate fura.
Mă-nvelesc cu resturi amăgitoare.
Sunt singură și deloc ocrotită
oriunde m-aș afla,
pierd zilnic neuroni
și devin particulă
zemuită de trecerea vremii.
Corpul meu fără adăpost
abia dacă-și mai poate apăra
crusta amăgitoare a gândului.
Dar
oriunde și oricum aș fi
cosmosul-corp-
-mă are-
Acesta-i adăpostul meu?!

Cineva mă aplaudă goală!

Cine?

Cine m-a născut?

Nașterea în corp, în soare, în apă,
în nada norilor, în picurări de ploaie.

Și n-am picat pe pământ goală.

Și ce-ai fi vrut: să fii îmbrăcată
cu armuri, cu fes, cu batic musulman,
cu palton din blană de jder,

cu draperii luminoase,
să se vadă că ești, că te-ai ivit pe aici?

Am apărut goală, cu ochii ce-i aveam
să privesc sfârscul mamei.

Îl țineam strâns-strâns, de-acolo licoarea.

Mama mi-a dăruit-o, să mă-nbăt de ea, cu ea:
întâia mea beție.

De atunci nu m-am mai oprit
să mă umflu în penele mele
de înger-întrupare.

M-am îmbătat, iar pe ea am înmulțit-o în mine.

N-am căzut în șanț, n-am zburat în stele.

M-am ținut strâns de sfârcurile mamei-
înfruptare-când din unul, când din altul...

și încă mă adap din licorile ei.

Mama cu eternitatea ei mă priveghează

și acum, murmurându-mi:

-Fii tu, cu vrerile tale. Îmbată-te
din frumusețea lumii,

mai lasă-mi sfârcurile în pace!

Aplauze. Ale cui sunt?

Cu puritatea spiritului

dăruit mie-e mama.

-eterna...

Taraba ta

cu roșii durdulii, cu cepe dezgolite rotunjimi,
cu morcovi-lungi-agresivi frați-
cu dalbe conopide-crețe-
-ființe vii-în zori de zi-mă cheamă.

N-au miros, n-au văz, n-au glas,
dar mă adulmecă, mă vor cât mai aproape.

Taraba ta-

cu nectarine (nectarul din varii locuri!)
cu smochine-aducătoare de spații orientale,
cu mandarine, eh, mandarinii cu iz de vechime
-ce corp plin-deplin ai tu acolo-
cu privirea ta de viezure acaparator și voios,
ce corp agil, gata să inunde cumpărătorul,
să-l învăluie în jocul pașilor sălțați

-corp se-ducător

înspre „câmpia adevărului”

Dispar-fiind „femeia de departe”

să nu mă metamorfozezi în fruct

-să mă vinzi!!

Vânzătorul de imagini

e undeva la o margine sprîțată.
Nu-și arată neputințele, nu strigă,
are ceva de fier ruginit, de ied gățuit,
aruncat în frig, la margine de lume.

Acoperișul cu franjuri pânzate
fluturând.

Vânzătorul de imagini e acolo,
cu zâmbet vinețiu, cu obrazul
de cenușă, cu degete înghețate.

N-are stiletul vorbelor,
o zacere a tăcândului.

(Ce vreri porți cu tine,
potir naînchinat?)

La un colț de lume
aștepți cumpărători?
Imaginile tale au corp
de vase sfărâmate-
lovite de țärm.

Ce vinzi?

Un fel de mâncare
iau nișel aer curat
și-l amestec cu câteva
lăcrămioare.
Și adaug un gând de tinerețe
cu niște cristale-idei
și câteva picături dintr-un izvor
tămăduitor
și vorbe de dor, vreți
și-o privire către creasta
atingând cerul desenat cu nori,
și înghit razele zvelte, adolescente
și mă-mbujorez, precum
Cenușăreasa
Păzind focul la vatră.
Alerg pe-o pajiște cu maci,
asimilând culorile în creștere,
descreștere perpetuă
și felul meu de mâncare-i gata.
Indusă în timp și-n minte

și-n simțire și-n cuvinte
e pregătită să se dăruiască .
Mersi, creierușule, mă declar
sătulă pentru azi: am mai încropit
un soi de hrană pentru inimă și suflet :
înfruptați-vă!

Vânzătorul de fructe și legume
e și pentru mine acolo, la colț...
și-mi zâmbește într-un anume fel,
vreau să cred că numai mie astfel-
-cu zâmbet-rezonanță
și fetița lui (?) când apare, când dispare.
I-am zis că am nepoți mari
Iar el a zis: Cât de mari? cu mirare,
-fără zâmbet
apoi iar îmi zâmbește cu acel zâmbet...
și ce blasfemie săvârșesc vibrând ?
El e acolo la colț de stradă, în zloată și vânt
și ger-geruit și mă gândește:
azi va veni și va cumpăra :
două cepe, doi cartofi, doi morcovi, doi ardei-
unul roșu, altul verde, două mere ionathan,
doi kiwi-transfer de la vânzător la

cumpărător-marfă.

El nu e de vânzare,
eu asemenea, nu mă livrez –
numai vreri-să fiu zâmbetul lui.

El e acolo-ușor trepidând
în așteptare de cumpărători.

Eu plec fără zâmbetul lui-
-fruct!

De ce nu i l-am cumpărat?

Vânzătorul căruia îi lipsește
arățătorul de la mâna dreaptă.

Îi cer un măr, mărul Evei, acela cu păcatul.

zice: Nu-l am.

Îi cer să-mi dea roșii ca buzele.

zice: Nu e această culoare la roșii, doamnă.

Mă uit în ochii lui să le surprind
pâlpăirile.

Am un soi de duiosie care mă învăluie

-unde-am mai întâlnit eu privirea asta,
nu vrei să mi-o vinzi?

E mirarea lui blândă, inofensivă
a omului căruia îi lipsește arătătorul
de la mâna dreaptă.

Mă îndepărtez de teigheaua lui,
iar duiosia furată se împrăștie
pe drum-înspre casă.

Rămân cu plasa goală!

N-am decât un ochi

peste care pot pune încă unul
și voi avea tot unul,
poate doi-dacă-mi voi învia
și celălalt ochi.

(Cum?)

Păi, trebuie să văd, chiar interior numai-
Vreau să am trei ochi și chiar patru:
câtă vedere în interior-în exterior-
fantezie du-mă unde vrei tu-
eu alerg cu tine-
mă uit cu ochiul meu abstract-
numai unul viu

și...văd mai mult sau mai puțin-
numai cu unul.
Muzica o simt în preajmă zgârâindu-mi timpanul
văd vadul Dunării sihastre la vărsare-
așezându-și valurile-nicicând odihnindu-se,
văd agurida-ce acritură firească-pervertindu-mi gustul
-gustule, n-ai nevoie de ochi ca să fii.
Mirosul mă inundă-mă duce
în pleva sitei volburate.
Strig-că trebuie să văd mai bine-
-strig interior-numai așa vederea poate crește
-văd: aluviuni, căderi de stâncă,
fărămițe ale împrejurului.
-vedere cu-n singur ochi interior,
ochiul exterior e orb-orb-
și-n orbirea mea mi-aștept
vizibilitatea clară-interioară,
prelungă-
de cale lungă...

Într-un inel al unei cugetări rebele
glăsuirea izbăvirii.

Un cer de var-zid neșlefuit
cu valve stinghere înspre
câmpiile Elizeie.
Umil viețuiesc în crângul vizitat de inele.

Coborâre lentă înspre trezie-
nimicul renaște plâpând,
cu adieri împrăștiate în vânt.
Trenul cheamă cu alean în zare
și alerg-suspîn-
alerg.
N-are stații?
Și mă-ncrucîșez cu umbre dospind,
iar fumul alambicat intră-n nările bujii.
Drum întortocheat străbătut
de-un braț al minții.
Plâns al păpădiei scuturate de curând!
Pajiște stearpă, ape stătute
izolate de-un dâmb.
Izvorul unde-i?
Busola pașilor pierdută-i?!

Cuprins

Capitole

1. Dintotdeauna am scris

Dintotdeauna am scris	1
În poezie nu poți să plângi.....	2
Bună seara, fluture pe lampa scrisului!.....	3

Înfiorată ea citea.....	4
Întind un gând	5
În preajma mea pieziș	6
Copacii au rădăcina în aer	8
Hayden îmi umezește tremuriciul pleoapelor.....	9
„Netrăitele II”	10
Sunt aici	11
Un nor de cărți	12
Acum îngurgitez un ceai cu cereale	14
Sunt în fața porții înalte sângerii	14
Cu crini împodobită	15
Poetul – melc	16
Degete agile , vii , încrezătoare	17
Tiramisu	18
Vă fac cu mâna cu degete răsfirate.....	19
Exist într-un caiet de teză	20
Suflet pur –bacovian.....	21

2. Împrumut pentru o clipă

Întâiul apostol Andrei	22
Împrumut pentru clipă.....	24
Rugă	25
Ne-am strâns mâinile în biserică	26
Drumul crucii.....	27
Decojesc un măr.....	28

3. Imaginile-mi țin de cald

Imaginile-mi țin de cald ?	30
Vreau să-mi scutur toate dantelăriile	31
Țară –Ruptă în bucăți	32
Habar n-am	33
Cine sunt eu	37

Relicve.....	38
În catedrala neamului	39
Nu pot să te pierd	40
Satul meu pe-un dâmb	41
La doisprezece ani	42
M-am născut în zbuciumul căruței	43
Mama.....	44
Rebelă în Rebeliune.....	45

4. De dragoste

Povești de dragoste	46
Câte-mi spui tu cu vorbele tale	48
Nud tânăr.....	49
Tu fiind	51
E iubirea aceea care vine	52
Tu-ninsul	53
Con-vorbire telefonică	56
Iubirile mele.....	57
Dansezi cu mine	58
Mă bântuie iar iubirea	59
Batista pe care mi-ai dăruit-o.....	60
Ce frumusețe e pe dinăuntru la tine	61
Brațul tău ocrotitor.....	62
Ursul meu de dincolo	63
Nu muri, te rog eu	64
Singurătatea mea	65
Ochii tăi mă privesc	66

5. Adolescențe

Nepot al meu	68
N-am cum să fiu Preotul	69
Elevul gonit	71
Sunt adolescenta care-am fost	73

Portret de adolescent	74
-----------------------------	----

6. Seniorii în vacanță

Seniorii în vacanță.....	75
Vom trăi, vom munci	76
El ar fi vrut încoronarea.....	77
Citim-colege de trudă și alean	78
Dacă nu eram cu voi	79
Pipăi spațiul cu zâmbetul	80

7. Dichisuri

Zâmbetul	82
Un bob de mazăre eram	83
O porumbiță pe balcon-clocește.....	84
Sunt pe Mezzo	85
Sunt o persoană fără adăpost	86
Cineva mă aplaudă goală!.....	87
Taraba ta	88
Vânzătorul de imagini.....	89
Un fel de mâncare.....	90
Vânzătorul de fructe și legume	91
Vânzătorul căruia îi lipsește arătătorul de la mâna dreaptă	92
N-am decât un ochi.....	93
Într-un inel al unei cugetări rebele glăsuirea izbăvirii.....	94

De același autor:

Zantiala , fiul pământului-București: Editura Albatros , 1982 – roman istoric ;

În zbuciumul vântului-Craiova : Editura Vlad&Vlad , 1998 – roman ;

Insula tăcerii : Confesiuni , povestiri și schițe despre vise , medici , boli și...accidente Deva : Editura Călăuza , 2000 ;

Fuga neterminată-Timișoara : Editura Signata , 2002 – roman;

Călcâiul vulnerabil –Deva : Editura Călăuza , 2004 – roman;

Calea sfâșierilor. Joc înaripat- Deva : Editura Danimar , 2005 – roman;

Splendorile agoniei –Deva : Editura Danimar , 2006 – roman;

Călătoria înspre origini –Deva : Editura Danimar , 2007 – roman

Dizarmonii : De la tinerețe pân' la bătrânețe – Deva : Editura Călăuza , 2008 –poezii

Amurg magic –Deva : Editura Călăuza , 2009 – roman;

Ploaia de foc – Deva : Editura Polidava,2012 - roman

